

OANA CRISTINA TĂNASE

Fetița cu fluturi în păr

Ilustrație de Cristina Diana Enache

libri
Respect pentru oameni și cărți

in sufletul ei plin de iubire se revărsa un râu de fericire. Zburda liberă printre flori și lumea toată era a ei. Se simțea în siguranță. Și, mai cu seamă, se simțea iubită. Se simțea ca o prințesă alături de el. Bunicul îi întinse mâna și, cu o strângere caldă și fermă, o invită să pășească alături de el în călătoria pe care plănuiseră s-o facă împreună. Promisese, ca întotdeauna, să fie cuminte și ascultătoare în preajma lui. Bunicul își așeză pălăria pe cap, privi fugitiv în oglinda din holul de la intrare, își luă la revedere de la bunica cu o sărutare, întrebând-o încă o dată dacă nu dorea să ne însoțească, deși știa răspunsul dinainte. Drumul până la grădina fermecată era lung, iar bunica obosea repede. Dar îi făcea plăcere să-i aștepte acasă cu bunătați și masa frumos aranjată când aveau să se întoarcă seara târziu, osteniți de drum și înfomețați.

– Să ajungeți cu bine și să vă întoarceți cu brațele pline de flori! zise ea dându-i o sărutare bunicului.

Între ei se așternuse de multă vreme o tihnă, fiindcă știau că iubirea ce și-o purtau îi ținea aproape chiar și atunci când erau departe. Aveau sufletele unite.

Și apoi, bunicul și bunica avuseseră o viață lungă și frumoasă unul lângă celălalt. Erau împreună de la douăzeci și ceva de ani, după cum ziceau ei. Curând aveau să sărbătorească nunta de aur.

Cincizeci de ani de când se întâlniseră și se iubiseră ca-n povești. Trecuseră prin multe împreună. Și bune, și rele. Prin toate, cu iubire. Iubirea lor le topise pe toate. Îmblânziseră viața și toate le depăneau cu ochii sclipind de bucurie. Istorisirile lor păreau aievea și te duceau îndată înapoi în alte vremuri. Dar despre acestea vom povesti la vremea cuvenită.

– Să ajungeți cu bine și să vă întoarceți înainte să se lase noaptea! Și nu uitați de zmeură și de vișine...

– Da, bunico!

– Și de brațele pline cu flori! adăugă bunicul, apăsându-și pălăria pe cap, cu hotărâre.

Se grăbea să plece, căci timpul trecea și drumul către grădina cea dragă era lung și anevoios. Nu reușeau niciodată să pornească la drum în zori, dar nu voia să-i prindă totuși arșița amiezii.

Încă o îmbrățișare buniciei dragi, o ultimă privire în rucsăcelul atent pregătit pentru călătorie, și iat-o zburdând pe scările blocului, în urma bunicului.

Din capătul scării, grijulie ca întotdeauna, bunica mai spuse:

– Să fii atentă!

– Desigur, bunico! Stai liniștită. Mă descurc.

Bunicul era deja jos și se odihnea pe o băncuță, căci cele patru etaje îi supărau puțin piciorul rănit pe vremea când fusese ofițer în armata regelui. Vremuri de mult trecute, dar care își lăseseră amprenta în carne vie. Povestea rar bunicul despre ele, când aducea cineva vorba, apoi schimba curând subiectul, căci ochii i se umpleau de lacrimi. Iubise mult armata și pe rege. Pesemne că îi era tare dor. Tot în vremurile acelea o întâlnise pe bunica. Era detașat în cadrul armatei la Gârbova, o localitate mică, lângă Sibiu. Ea era o minune de fată cu ochi negri, de o frumusețe neasemuită. Era de loc din Talpa, de la Mereni, și în poveștile ei satul copilăriei era un tărâm magic. Despre asta vom povesti însă mai târziu, căci acum suntem grăbiți să plecăm în călătorie, și, iată, bunica e la fereastră și le face cu mâna, urmărindu-i cu privirea, în vreme ce pașii lor se depărtează tot mai tare.

Ceasul arăta că trecuseră câteva minute peste ora 10. Bunicul o ținea de mână când mai strâns, când mai lejer și grăbiseră pasul. Nici n-a știut când au ieșit din labirintul străduțelor întortocheate din cartier. Au lăsat în urmă cofetăria care în alte zile le era prilej de festin și aprozarul vesel, i-au salutat voioși pe toți din mers și iată-i ajunși la stația de metrou.

Bunicul îi dăduse deja monedele magice care fac să se rotească barele de fier și, încântată, începuse să țopăie de bucurie. În stație îi aștepta exact metroul cu care urma să călătorească. Piciorușele ei prinseseră aripi și ar fi zburat, însă se opriseră cumiți, așteptând pașii grei ai bunicului. Se domoliseră îndată, amintindu-și cu iubire că bunicul, oricât și-ar fi dorit, nu mai putea zburda ca un copil decât cu mintea și cu sufletul. Bunicul cobora încet treptele și se ținea de „balustradă”, cum îi zicea el. Fetița îi număra pașii cu răbdare și grijă, căci știa că iubirea ei îi va face drumul mai ușor.

Când ajunseră în sfârșit, ușile metroului se închiseră fix în fața lor. Ascultătoare, fetița se uită atent în ochii bunicului, în vreme ce acesta-i spunea:

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

– Opt minute, maxim zece, avem de așteptat până ce va veni următorul metrou.

– Hai să ne așezăm pe băncuță și să povestim! Ce zici?

Încântată ca de obicei, fetița se așază pe băncuță, dar nerăbdarea nu-i dădea pace.

– Câte minute mai sunt, bunicule? întreba ea întruna.

– Uite! Vezi? Acolo e un ceas electronic și mai jos, sub el, e scris numărul minutelor care au trecut de când a plecat metroul, fix când am ajuns noi. Uite! Vezi? E cifra opt!

Ea deja învățase cifrele. Se întreba ce va mai învăța la școală, fiindcă știa deja toate literele și cifrele, și o mulțime de povești interesante.

Bunicul îi spuse sfătos:

– Sunt atâtea de învățat! Uite, eu și acum am de învățat lucruri noi!

– De ce, bunicule ? Tu n-ai terminat școala? Ai făcut multe școli? Ce e acela liceu? Și acolo ce învață copiii? Și sunt mari copiii? Și tot mai au de învățat? Și oamenii mari au și ei manuale? Și tu acum despre ce mai înveți? Despre viață?

– Uite, copila tatei, omul cât trăiește învață!

– Cum adică, cât trăiește? Și cât trăiește? Și cât e ceasul? Și câte minute au trecut?

– Douăzeci de minute.

– Oau! Atât de mult! Nici n-am simțit ce repede a trecut.

– Uite! Sosește metroul. Hai în vagon! Ascultă!

– Atenție, se închid ușile! Urmează stația Leontin Sălăjan.

Minutele se scurgeau. Întrebările curgeau.

Băncuța era tot roșie, doar că acum erau înăuntrul metroului și vedeau alt peron, și altul, și încă unul... Și tot așa, fără să-și dea seama, metroul trecu prin toate cele douăsprezece stații, călătorii coborâră și urcară și iată că veni și rândul lor.

– Urmează stația Piața Crângași!

Coborâră îndată și se îndreptară către scările rulante. Amuzată, fetița începu să urce mai repede, studiindu-și mișcarea piciorușelor care arătau și mai mici pe lângă treptele înalte ce-i păreau interminabile.

– Doar două trepte ai voie singurică și te oprești!

Ascultătoare ca-ntotdeauna, îl așteptă cuminte pe bunicul să urce și el în urma ei cele două trepte cu pricina. Ajunseră la suprafață. Lumina zilei îi izbi cu strălucirea sa. Era aproape miezul zilei.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

